

از بهر دانهش بگردد اندک و با خردن او در تن جان و مردم ای دوست که کردی
کو بجز بی خشنودن بازی با ندرت من که او بر بی خشنودن لبه نوزد خسته کرد و فالو
مراوندش اطاقتند او بری غمتش شلیم گای به دهاکو ستره کن بیان در که جز
فرمازم بکنج جان بر آید مالک نیست اگر فرماید کی بنم جام تلخ لعل ایله جسته ناک صفا
بس جگانه پاره پاره بازی با ندرت من بنون چو قاسم برین حکایت کرد و فالو در راه
عشق ایله ایستورده سبب ایرو کن بیان در ختم کن حافظ که زین کوز
خودان در تن عشق سودگی ختم المای حافظه زبیرا عشق در تنی اگر بود یک گوی ده او
مرا بر من عشق دوزخ کوشه آفت ز خفا ندرت من عشق بهر کوشه ده سوز
بر افغانه او در من عشق الم زاده شهر تم اولور **وله العسا** خواران که عشق
با خفته پوشان الله ایچون خفته پوشش لرا ایله او بوزم رخ آرزو بران بی سگان
پوشان ساه مان سز زدم دن یوزی او بر ترمینی اندون اعراض ایلم در تن
خرقه بی آلودگی صفت بوقرعه ده چو خا کرده لک دادور خوش وقت
خوبی با ده پوشان غرض در با ده نه شکر قنای دنی خرد در لری بی غشای
مرد در قوت نازک طبع و طاقت ندرت من سنا تا زک طبع سن و طاقت طو خاز سن
که اینها بی سنجی دلق پوشان بر بود که دلق پوشش لرا شکر ندرت درین صوفی و شانی
در وی ندیمیم بوضعی و سحر کرده برود دکر مردم که صافی باو عیش در دوشان
که عاشق که عیش صافی اولسون مراد دنیا برست صوفی کرده عشق الیله در عشق
بیان در بیا و ز عین اینها کوسیان بین کلن بودمان لرا عین و صلیه سندن کور
فخر ای خردن اول بر لقا فرودشان صراحت چون دلا و بر طرفان ایری در معنی
هر سندر فی مرای دن بچسور در جو ستم گردان و ستم خشنودن چه که می مست
ایستنی می مستور او ترمه چو تو ستم دوا و ز بهر هم مستوشان چونکه با که نوش

چوستان نهی حاضر

منوشان نهی حاضر

درین

درین سن با که ز بهر ایچورمه خطاب خدایه در مراد عالم را و احد اولن لطیف دنا ده
اولن خشنودن ندرت در لب مشکون و چشمت سرت بکنج قزوی بکی دست چنگ
لعل که از شوق توئی غایت و جوشان زبیرا سگ شونگدن شراب خام در
یعنی آتش کور عشق در جوشش ایچی در زول کرمی حافظه بختد با نشی
حافظک حدت و ندرت لکدن خرد او زده اولن که دوازه سینه چوین دیک چوین
زبیرا جوش ایچی چو یک کبی بر سینه می دارد مراد قفس اولن حرارت عشق
بیان در **وله العسا** خوشتر از تلخی و جام چه خواهد بودن شراب
و جام حکم نون خردش کن نه اوله کرک تا بنیمیم که شراب ایچم چه خواهد بودن
تا که در کیم که عاقبت نه اوله کرک می و جام دن مراد عشق و مرشد در خیم آتام خود
تا که آتام خود آید مانه آتام غمی بر ای یار زبیرا آتام قالمه کرک با ده خور
خوش غم آتام چه خواهد بودن خردن با ده ایچ آتام غمی نه اوله کرک با ده
خورد غم خود و ندرت خسته شستو شراب ایچ غم می و مشکون بنون ایچ اتو اعتبار
سخن عام چه خواهد بودن عام سوز که اعتباری نه اوله کرک مراد عشق الی به
سن ایلم و یا غمی به دعا کی سوزنی استماع ایلم و بکرم صریح ختم حمله داکو ختم خود
خورد که بود خورده تر ختم کنیزی عین بی زبیرا ایله ندرت در غم انگش که ندرت آدم
چه خواهد بودن اول شکر ایچ که طوره ان قدر اوله کرک ایچ فلک که صفاد
جهان ز کسبه تر علم خرد او کند و سنگ صوف دن صوفی اول طرفن اشعار در دست
ایچ نه همان که شود صرف مکالم بیان اولن کی که تنک کسک مراد که صرف اولم
و انی آخ که ناکام چه خواهد بودن بلیور سن آخ که بال صوفی نه اوله کرک
بیر سحر ایچ همی خرد ندرت عشق مرشد کل کامل اولن کچه بر سنا اولدی
از خطای جام که فرجام چه خواهد بودن جا کی حفظن که عاقبت نه اوله کرک

ای یار مستور

خرد جام عاقبت